

Arrest

nr. 209 630 van 19 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VERCAMMEN
Schuttersvest 4-8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratie Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. GROENENDIJK, die loco advocaat J. VERCAMMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(...): naam: E(...) H(...). voornaam: S(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Marokko
In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 6.07.2011 (bijlage 13 van 17.06.2011, 25.09.2011 (bijlage 13 van 25.09.2011) en 27.07.2016 (bijlage 13 van 27.07.2016).

Betrokkene diende op 13.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 17.06.2011. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 6.07.2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 17.06.2011), geldig 30 dagen.

Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen door de RVV op 30.09.2011. Het ingediende Cassatieberoep werd niet toelaatbaar verklaard op 8.12.2011.

Op 10.01.2017 deed betrokkene te Antwerpen huwelijksaangifte met mevrouw N(...) Z(...) (°24.09.1987), die de Marokkaanse nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om te huwen met mevrouw Van N(...) Z(...) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing summier motiveert als volgt: "Het feit dat betrokkene de intentie heeft om te huwen met mevrouw V(...) N(...) (lees: N(...)) Z(...) geeft hem niet automatisch het recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het is verzoeker niet duidelijk waarom de intentie om te huwen met Mevrouw N(...) hem geen recht op verblijf zou geven. Verzoeker kan niet nagaan of het zin had de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Het enige motief in de bestreden beslissing is, noch feitelijk noch juridisch, onderbouwd zodat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht, met name de afwezigheid van enige deugdelijke motieven. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Verzoeker stelt zich echter de vraag of er in deze wel aan enige feitenvinding is gedaan blijkens de summier beslissing die thans voorligt. Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.1.3. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat de verzoekende partij op het Schengengebied verblijft zonder geldig visum. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar het motief van de gemachtigde waarin wordt gesteld dat de intentie om te huwen met mevrouw N. hem geen recht op verblijf zou geven, doch weerlegt voormeld motief van de gemachtigde omtrent de ontbrekende documenten niet. Zij toont dan ook niet aan waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet reeds zou volstaan om deze bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet hard dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Waar zij meent dat zij de beroepsmogelijkheid niet zou kunnen nagaan, toont zij niet aan belang te hebben bij deze grief daar de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van het grondgebied inhoudt. Met haar betoog kan zij echter geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen. In casu bewijst de verzoekende partij niet dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet wordt aangetoond, evenmin als een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM daar de bestreden beslissing disproportionele gevolgen zou hebben voor het gezinsleven dat verzoeker sedert vijf jaren in België met Mevrouw N(...) onderhoudt. Er werd desbetreffend géén grondig onderzoek gevoerd door verweerster. Blijkens de stukken dewelke verzoeker voorlegt is er duidelijk sprake van een duurzame relatie met Mevrouw N(...) sedert vijf jaar. Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar het verhoor van diens huidige partner dd. 01.06.2017 (Stuk 3). Verweerster deed blijkens haar motivatie geen enkele onderzoek en neemt een beslissing louter op basis van het gegeven dat verzoeker 'de intentie heeft om te huwen met Mevrouw N(...)' zodat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is. Verzoeker kan het gezinsleven, hetwelk hij met Mevrouw N(...), sedert eind 2012, in BELGIË heeft opgebouwd echter nergens anders leiden daar dit zou inhouden dat hij zijn huidige partner moet wegtrekken uit haar vaderland en bij haar familie, waar de maternale

familiale banden het gezin onvoorwaardelijk steunen. Beide families staan achter de, inmiddels duurzame relatie van verzoeker met Mevrouw N(...) en wensen dat verzoeker zijn vast verblijf houdt in BELGIË. Verschillende bedrijven hebben trouwens reeds te kennen gegeven verzoeker in dienst te willen nemen, van zodra hij over een arbeidsvergunning beschikt. Er werd in casu geen grondig onderzoek gedaan naar de familiale situatie waardoor de bestreden beslissing een aanfluiting uitmaakt van artikel 8 EVRM. Immers verwijst de bestreden beslissing enkel naar de intentie tot huwelijksaangifte. Er wordt verder geenszins iets gesteld omtrent de verschillende familiale banden van verzoeker (Stuk 2) in BELGIË. Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportionele gevolgen zou hebben voor het gezinsleven dat zij sedert 5 jaar in België met mevrouw N. onderhoudt. Zij is van oordeel dat geen grondig onderzoek werd gevoerd en verwijst onder meer naar het verhoor van haar partner op 1 juni 2017.

De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij op 10 januari 2017 een huwelijksaangifte heeft gedaan met mevrouw N.Z. Hij stelt vervolgens dat de intentie om te huwen de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf. Het besluit luidt dat een terugkeer naar haar land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde het voorhanden zijn van een gezinsleven niet als dusdanig betwist en hij heeft, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met de intentie om te huwen van de verzoekende partij en met haar gezins- en privéleven. De bestreden beslissing bevat een motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar de motieven van de gemachtigde en het aangeven dat zij het niet eens is, doch zij weerlegt de concrete motieven niet. Zij toont niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij verwijst naar familiale (maternale) banden, verwijst zij weliswaar naar een stuk 2 dat zij voegt bij haar verzoekschrift, doch zet zij deze niet op concrete wijze uiteen. Het komt de Raad niet toe de argumenten te destilleren. Dat zij in dienst zou kunnen treden bij verschillende bedrijven wordt door de verzoekende partij evenmin aangetoond zodat deze stelling niet dienstig is. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geen schending van het privéleven aan.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een "aanvullende nota" neer, waarin gesteld wordt dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen in een vonnis van 11 april 2018 de beslissing van 3 juli 2017 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen "tot weigering om het huwelijk (...) te voltrekken" heeft vernietigd. Tevens wordt er in de nota op gewezen dat verzoeker en zijn vrouw "recent ouders (zijn) geworden van een zoon, A. E. H., geboren op 26/06/2018", dat verzoeker een nationaliteitsverklaring heeft ingediend en dat hij "op korte termijn (...) via gezinshereniging met een Belg een duurzaam verblijfsrecht (zal) kunnen bekomen". Verzoeker betoogt "Uiteraard zou een terugkeer, gelet op deze blijde gebeurtenis, een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengen. Verzoeker zou zodoende abrupt gescheiden worden van zijn pasgeboren zoon".

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het voorhanden zijn van een gezinsleven niet als dusdanig betwist en hij heeft, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met zijn gezins- en privéleven. In zoverre verzoeker nieuwe elementen en stukken voegt bij het

verzoekschrift om het bestaan van een gezinsleven, beschermingswaardig onder artikel 8 EVRM, aan te tonen, wijst de Raad op de mogelijkheid om op basis van deze nieuwe elementen en stukken een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Verzoeker stelt in de aanvullende nota zelf dat hij van deze mogelijkheid gebruik zal maken. Zodoende staat er voor verzoeker nog een wettelijke mogelijkheid open ter bescherming van het recht op zijn gezinsleven.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou de verzoekende partij met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van (de te voeren belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC